

Prefață

Oare *mulțimea infidelă* va ști să plonjeze cu suficientă pudoare într-un suflet care se dezgolește cu atâta mărinimie? Oare va ști să-i asculte vibrațiile fragile, fără să le sufoce de îndată cu interpretări gălăgioase, hazardate, chiar zeflemitoare? Oare va ști să alunece delicat printre metafore fără să le calce prea apăsător îndrăzneala?

Am pătruns cu sfială prudentă în povestea lui Emilian. Liberă de prejudecăți. Am continuat cu discretă curiozitate. Neîndestulată de tribulațiile sufletești și mezaventurile lumești ale personajului. Am sfârșit cu recunoștință. Recunoscătoare unui personaj care rămâne el, în picioare, până la sfârșit.

Emilian e o împerechere reușită de contradicții originale: puternic în fragilitatea lui interioară, măsurat în excesele lui sufletești, lucid în beția simțurilor, rebel în resemnarea lui socială, demn în compromisurile lui profesionale. Mereu măcinat de stări și apucări ireconciliabile: cum să continui să iubesc o femeie pe care nu o admir îndeajuns?; cum să continui să exercit o profesie pe care nu o respect îndeajuns?; cum să continui să trăiesc într-o lume în care nu mă (com)plac îndeajuns?

Dincolo de rolul complezent de visător quijotesc pe care și-l asumă cu talent, Emilian este un lucid cu suficient simț practic pentru a ști cum se învârt toate șuruburile business-ului social. Căci nu numai avocatura e o tranzacție în care avocatul declamă ce trebuie de dragul onorariului. Societatea, în ansamblul ei, e un imens market în care furnizorii se întâlnesc cu clienții la fiecare cotitură de viață, iar nevoile tuturor sunt astfel, aparent, satisfăcute.

Constrâns de o diplomă prestigioasă, Emilian se vede, de voie la început, de nevoie mai apoi, târât într-un angrenaj profesional în care convingerile se subțiază, principiile se ajustează, iar valorile se cifrează în monede convertibile. Costumul elegant, viu colorat în nuanțele prosperității și succesului, maschează cenușiul deziluziei.

Nici Eros-ul nu-i surâde favorabil lui Emilian. În lumea ideală în care mai dă fuga printre procese, femeile au calități care le fac admirabile, iar bunătatea gol-goluță nu este una dintre ele. Iubește cu indulgență, deci fără iubire, se pasionează de Octavia cu detașare, deci fără pasiune, și uite-așa își trage sufletul de la o întâlnire la alta, în care nu pune suficient suflet.

Zbuciumat de conflicte interioare, copleșit de întristări fără nume, personajul avansează greoi, gârbovit de povara atâtor nelămuriri și incertitudini cu care n-a învățat să conviețuiască pacific. Și, mai presus de tot, sentimentul de neajustare sufletească la tiparele existente. De nepotrivire cu lumea așa-cum-este, care îl obligă să devină așa-cum-trebuie.

A fi diferit nu înseamnă a fi inferior, declamă sentențios Emilian, deși bătaia, în viață, nu se poartă neapărat între superioritate și inferioritate, ci între acceptare și neacceptare. Acceptare de sine, cu diferențe, insuficiențe,

bizarerii și alte grozăvii personale. Nu știu să-i explic lui Emilian ce înseamnă a fi inferior. Simt ce înseamnă a fi superior: a urca toate treptele sufletești până când, într-un final căruia tu îi decizi momentul, ajungi la tine, te iei în brațe și nu te mai slobozi niciodată. Asta îi doresc lui Emilian, cu toată prețuirea pe care o am pentru sufletul lui superior!

Raluca Ungur

1

E momentul să ne eliberăm din lanțul geloziei exagerate, din cel al posesivității și, cel mai relevant, din lanțul minciunii și a vieții duble pe care te-ai pretat să o trăiești, deși pentru mine ai reprezentat întotdeauna un monument de loialitate și ți-am conferit încredere nemăsurată. Asta în contextul în care, corelativ conduitei tale aparent exemplare față de mine, eu mă frământam că nu sunt capabil să îți dăruiesc măcar jumătate din ceea ce meriți.

Te-am iubit în felul meu... lejer, nesufocant, conferindu-ți libertate deplină, total contrastant cu maniera în care m-ai iubit tu – sufocant, iritant uneori, obsesiv, pe alocuri nedemn, muncind pentru mine și binele meu, făcând compromisuri infinite, duse până la umilință.

Nu pot să neg... Actualmente, am mari rezerve referitoare la identitatea ta, la cine ai fost și cine ai devenit.

Acestea erau câteva frânturi din mesajul de adio pe care Emilian îl încropise, invadat de auspiciile dezgustului pentru cea cu care împărtășise bucurii și deziluzii vreme de nouă ani. Octavia îl trădase fără nicio urmă de regret, în pofida faptului că pozase în expresia bunei-credințe, a dragostei eterne și a sacrificiului dus la extrem.

Nicio poveste de dragoste nu este incoruptibilă, nicio relație nu garantează drumul spre desăvârșire și aceste lucruri sunt de bun-simț pentru orice persoană care a reușit să ajungă la un nivel de maturitate emoțională și la un echilibru decent. Nu aparținem nimănui și nimeni nu ne aparține, astfel că în iubire dreptul de proprietate nu produce niciun fel de efecte. Emilian simțise pe propria piele cum masca Octaviei căzuse, deși fusese dispus să nege evidența însăși, să închidă ochii și să se complacă în nectarul compromisului, pe care nu a fost capabil să-l accepte de prea multe ori în viața lui.

Pare paradoxal și învăluit în ipocrizie să se invoce evitarea compromisului, în condițiile în care mecanismul de funcționare a vieții se fundamentează pe compromisuri repetitive, însă Emilian era un bărbat atipic. Simțise încă din fragedă pruncie că este diferit și că va purta bătălii sângeroase pentru a se regăsi și accepta într-o lume în care se clamează virtuți, dar se apreciază non-valori, bagatelizând tot ce este semnificativ.

Ultimele luni fuseseră extrem de dificile, marcate de o pandemie năucitoare care nu dădea semne veridice de a renunța să semene teamă și teroare, pe de o parte, nepăsare și lipsă de convingere, pe de altă parte. Oamenii au fost nevoiți să facă schimbări de paradigmă, să își ajusteze conduitele, să se robotizeze, să renunțe la îmbrățișări și la tabieturi. Aparent, pandemia ar fi trebuit să își atingă obiectivul și în conexiune cu psihologia umană. Să devenim mai buni, mai toleranți, să înțelegem faptul că suntem diferiți și că fiecare ființă umană are ceva frumos în suflet și o licărire în privire. Dar nu, noi am ales în continuare calea întunecată, ruta malițiozității, a lipsei de generozitate și a egoismului, a intoleranței și a prostiei, a inconsecvenței și a falsității. Balada trecerii prin spini nu este decât o baladă. Sunt puține lecții din care omul iese cu sufletul eliberat și cu un soi de informație clădită în interiorul său pentru veșnicie.

Sentimentul trădării care îi cutremura viscerele lui Emilian până în cele mai puțin frecventabile cotloane era dublat de trăirea însingurării generate de epidemie, în principal, ca urmare a regulilor impuse de autorități pentru a preveni răspândirea nefericitului virus. Omului îi era practic inoculată ideea că, pentru a se proteja pe sine și pe cei dragi, este nevoit să se muleze pe prototipul solitarului, să renunțe la contacte directe care nu erau eminamente

necesare, să limiteze ieșirile din căldura căminului său și, practic, să se însingureze.

Nu era, în aparență, un neajuns major pentru Emilian, care era un tip discret, îi plăcea intimitatea căminului său și nici nu se putea descrie ca fiind un model de sociabilitate. Acesta era un conglomerat, un exemplu de eterogen, o ființă formată din bucăți de lut contradictorii. Avea multe defecte, dar și extrem de multe calități, cele mai multe dintre ele, însă mai puțin apreciate de societatea actuală.

Acesta își învățase lecțiile pe care viața se încăpățânase cu obstinație să i le predea prin prisma pionilor pe care îi trimisese. Învățase să fie mai rezervat și precaut, deși ajunsese să se inhibe și să nu mai creadă în iubire și prietenie. Se închisese în el. Știa, de acum, că pereții pot avea urechi, că există unelte umane a căror menire este aceea de a deschide total lipsit de loialitate subiecte pe care să le dezbată cu un interes aproape bolnav. Că numele său poate să se afle pe buzele tuturor. Că poate fi trădat în orice clipă. De oricine. Dar înțelesese cele mai importante lucruri. Că sunt fericiți cei care cunosc multe lucruri citind și că sufletul și trăirile unei persoane nu pot fi interceptate sub nicio formă, indiferent de evoluția mijloacelor și a tehnologiei.

Învăluit de aura sa doldora de sensibilitate și aparentă vulnerabilitate, Emilian își dovedise lui însuși că este un tânăr puternic. Suferise mocnit, se răzvrătise împotriva întrebărilor fără răspuns printre lacrimi amare, refuzase să accepte că lui i se poate întâmpla așa ceva, dar într-un final, acceptase că ei doi erau cei mai potriviți nepotriviți și că fractura acelei relații își avea sorgintea încă dinainte de a se naște oarecum forțat, cu eforturi suplimentare care nu se impun în contextul unor compatibilități resimțite încă de la dulci începuturi. Nu îl durea faptul că Octavia optase pentru un alt tipar de bărbat, alegere comprehensibilă atunci când se aștern nemulțumiri și insatisfacții inerente, ci îl îngenunchease atitudinea cinică și perfidă a acesteia care, pe tot parcursul relației, oferise amănunte despre cine era iubitul ei, ce făcea, cum se comporta, în ce activități era angrenat. Instinctul lui Emilian depistase că fusese în brațele unei spioane și nu o mai putea vedea în fața ochilor. Oricâte lupte a dus cu el însuși, în cele din urmă se eliberă de povara unei relații disfuncționale, în care oricum se simțise captiv, involuat, plictisit, plafonat, dar în care se complăcuse din lașitate, din teamă de necunoscut, din comoditate, din aparentă iubire transformată în obișnuință cotidiană.

2

În urmă cu aproape un deceniu, Emilian optase pentru o carieră în avocatură, deși mulți apropiați îl atenționaseră că e posibil să nu fie acesta drumul de pe care să culeagă laurii împlinirii profesionale. Mirajul avocaturii era fascinant, cu precădere pentru un tânăr ca el, provenit dintr-o familie simplă, care făcuse eforturi considerabile pentru a-l trimite la studii la cea mai prestigioasă facultate de drept din Transilvania, considerând că poți deveni foarte bun doar învățând de la cei mai buni.

Experiența facultății se dovedise dificilă. Într-o primă etapă, avea dubii certe legate de faptul dacă o va putea duce la capăt, având impresia de rătăcitor prin labirintul normelor juridice, voind să renunțe pentru ceea ce a fost prima lui pasiune reală – limba franceză, pe care și-ar fi dorit, în adâncul sufletului, să o poată transmite mai

departe generațiilor de elevi. În pofida neputinței aparente, a depus eforturi grandioase și a finalizat cursurile acelei facultăți cu rezultate meritorii, dar și cu un preț prea mare plătit. Din pricina stresului, a deficiențelor legate de managementul emoțiilor, a frustrărilor acumulate și a așteptărilor nerezonabile, reușise performanța notabilă de a-și răni fluturele din gât – glanda tiroidă – la nici 25 de ani. Nu obținuse un simplu diagnostic care reclama medicație, ci era plasat în postura de a coliziona cu anxietăți intervenite fără preaviz, cu tremur vizibil al mâinilor și intoleranță la căldură ce îi genera irascibilitate frecventă.

Era mezinul familiei, cu înclinație spre inteligența creativă, boem și artist, rafinat, dar avea mici neajunsuri în relație cu capacitatea de adaptare. Însă viața avea să îl surprindă pe parcursul ei... și să-l ajuteze. Să devină mai pragmatic, să înțeleagă că felul în care este perceput de către ceilalți este mai puțin problema lui și mai mult a celorlalți. Înțelesese că adevărul este important, dar că survin circumstanțe în care acesta nu este necesar a fi rostit și că a avea așteptări de la semenii este o tendință nerezonabilă la care trebuie să renunțe fulgerător, spre propriul bine.

Era exigent cu el însuși până în măduva oaselor și, oricâte reușite ar fi obținut, rar se întâmpla să fie satisfăcut